

18

Biblioteca
Universității Iași

IB-2975

R Â N D U I A L A

MIHAIL POLIHRONIADE

T I N E R E T U L

ȘI

POLITICA EXTERNĂ

POLITICĂ ȘI ECONOMIE

R Â N D U I A L A

ARHIVA DE GÂND ȘI FAPTĂ ROMÂNEASCĂ

Redacția și Administrația :

— București II — Strada Francmazonă Nr. 7 —

CONT LA CEC 1259

Au apărut:

4 caete alcătuind 1 volum (Anul I) de 490 pagini, format mare.

Colecția anului I se poate procura dela Administrație cu lei 1000.

Abonamente din urmă (cu lei 200) — se fac numai dela caetul 3 sau 4 din anul I.

Caetele 3 și 4 se pot procura separat, cu lei 100 fiecare.

Abonamentul pentru 12 caete Lei 200

R Â N D U I A L A

MIHAIL POLIHRONIADE

18 DEC. 1937

Societatea Românească de Științe

ale Nr. 782

T I N E R E T U L

ȘI

POLITICA EXTERNĂ

POLITICĂ ȘI ECONOMIE

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

ROMANIA ȘI RUSIA SOVIETICĂ

România nu poate lupta alături de Rusia Sovietică !

Iată exprimată într'o singură frază poziția tinerețului nu numai față de politica externă oficială, ci și față de istoria românească, față de cultura și civilizația creștină, față de onoarea și demnitatea acestei nații și față de Dumnezeu.

Iată gândul nostru întreg și hotărârea noastră neșovăelnică, gând și hotărâre pe care Căpitanul le-a rostit răspicat în „Memoriul” înaintat Majestății Sale Regelui.

Dar oamenii lumii vechi nu ne înțeleg.

Deaceia se uită la noi cu mirare, clatină din cap aiuriți și întrebă cu nevinovăție: „Mă rog și de ce nu alături de Rusia Sovietică?” Pentru oamenii lumii acesteia — pentru cei de bună credință — să mai lămurim odată de ce nu vrea tineretul, să lupte alături de Rusia Sovietică.

România nu e pe lume numai de azi de ieri.

Și chiar dacă statul românesc n'a ființat în forma de astăzi, neamul românesc își duce viața pe aceste meleaguri de aproape două mii de ani! El are o istorie aci și această istorie, povestea trecutului, trebuie să-l călăuzească în întunerecul prezentului și să-i lumineze viitorul. Ce învățăminte avem noi de tras din acest trecut cu privire la problema ce ne interesează astăzi? Mai întâi o învățătură veche, care a avut însă și o ediție mai nouă, învățătură ce va aduce probabil un zâmbet batjocoritor pe buzele „înțelepților“ lumei dușmane tineretului dar pe care adevărații înțelepți ai neamului, un Hașdeu de pildă, o socoteau drept axă a istoriei românești.

Din toate năvălirile și din toate ocupațiile, una singură a amenințat în trecut ființa neamului acestuia, năvălirea slavă — la începutul istoriei noastre — și ocupația rusească în Basarabia.

Slavii au fost singurul popor care izbuteau să ne asimileze, iar ocupația rusească din Basarabia a fost singura ocupație străină care era pe cale de a rusifica o provincie românească.

Să trecem însă peste aceste învățăminte vechi și să venim la cele mai noi.

Este o poveste dureroasă aceea a relațiilor noastre cu Rusia. Nu știm dacă în viitor, sub alt regim, poporul rusesc se va purta tot așa cum s'a purtat țarismul și bolșevismul. S'ar putea, ca în viitor să avem relații prietenești cu el.

Totuși întotdeauna va trebui să fim cu grijă, căci

nu putem face abstracție de învățămintele istoriei noastre naționale.

De aproape o sută cinci zeci de ani suntem vecinii colosului rus și de tot atâta timp rușii arată că vor să ne „ocrotească” — față de turci odinioară, față de unguri în 1914—1918, față de „revizionişti” acum.

Cum ne-au ocrotit? Mai întâi o constatare, ori de câte ori armatele rusești veneau la noi în țară, nu voiau să mai plece, iar dacă cineva le silea să plece, nu plecau cu mâna goală.

Intre 1806 și 1812 voiau să ne înglobeze în imperiul rus.

Din fericire Napoleon I-iul atacându-i, au fost siliți să părăsească intențiile lor inițiale, dar, la 1812, ne-au răpit o provincie: Basarabia. După distrugerea lui Napoleon, Austria d-lui de Metternich devenind arbitără pe continent, împiedică, împreună cu Anglia, expansiunea rusă spre Constantinopol. Rușii sunt siliți să nu se ocupe prea insistent de noi. Dar revoluția greacă și complicațiile pe care le produce în problema Orientului dă prilej Rusiei să facă din nou un pas decisiv spre Constantinopol. Intre 1829—1856 trăim formal sub suzeranitatea Turciei dar în fapt sub greaua stăpânire rusească. Se pregătește pe îndelete definitivă noastră înglobare în colosul rus, consulii ruși sunt adevărații stăpâni la Iași și la București. Întâia manifestare a conștiinței naționale românești, revoluția dela 1848,

împotriva protectoratului rusec se îndreaptă. Dar revoluția e înfrântă, revoluționarii goniți în toate țările Europei, apăsarea rusească e pe zi ce trece mai grea. Războiul Crimeii, atacul anglo-francez asupra protectorului nostru, silește iarăși Rusia să nu ne mai protejeze. Numai în urma acestei înfrângerii prima unire e posibilă. România, întregită cu trei județe din vechea ei Basarabie, crește repede la adăpostul momentanei paralizii rusești. Dar, după douăzeci de ani, Rusia se reface. Austria e la rândul ei mult slăbită de pe urma a două războaie nenorocite. Franța a fost și ea grav înfrântă, iar Anglia e departe. Rusia își ia din nou avânt. Războiul din 1877—78 începe. Noi suntem prea slabi ca să ne putem împotrivi puhoiului și pe de altă parte voim să ne înfăptuim independența. Nu lăsăm însă trupele rusești să treacă prin România fără a ne lua precauțiuni. Încheiem cu Rusia un tratat prin care ni se garantează integritatea întregului nostru teritoriu. Rușii trec în Bulgaria dar sunt opriți la Plevna de trupele lui Osman Pașa. Situația armatei rusești e grea, e amenințată cu învăluirea, dezastrul planează asupra trupelor pravoslavnice. La 19 Iulie pleacă dela marele cartier general rusec, telegrama, vestita telegramă prin care se cere ajutorul imediat al armatelor române deoarece: „Turcii adunând cele mai mari masse de trupe la Plevna, ne sdrobesc”.

Intr'adevăr intervenția românească împiedică de-

zastrul. Românii se bat admirabil. Prințul Carol, comandă armatele aliate în fața Plevnei și cucerește victoria.

Suntem aliați, avem tratat de garantare a integrității noastre, ne-am bătut împreună și am învins împreună. Ne așteaptă probabil glorie și fericire? Nu! Ne așteaptă anexarea brutală a celor trei județe din Basarabia, iar fiindcă îndrăznim să protestăm suntem amenințați cu dezarmarea și cu ocuparea militară. Armata română, glorioasa armată de la Grivița, de la Smârdan, de la Vidin în frunte cu șeful ei, Prințul Carol, trebuie să părăsească Bucureștiul și să se retragă — să se retragă în propria ei țară — pe o linie de rezistență între Câmpulung—Pitești—Târgoviște. Dar rușii — după bunul lor obicei — nu mai pleacă.

Anglia și Austria îi silesc, cu greutate, să ne lase în pace.

Mai bine de treizeci de ani ne ferim de Rusia ca de foc și dacă există o tradiție în politica externă românească aceasta este: prudența în raporturile cu Rusia.

Dar la 1916 necesitatea de a realiza idealul nostru național ne silește să intrăm în război din nou alături de Rusia. Iarăși luăm toate precauțiunile posibile. Tratat care să ne garanteze integritatea teritoriului, încheiat nu numai cu Rusia ci cu toți aliații, convenție militară care prevede ajutorul ce ni-l va da Rusia și mai ales modalitatea intrării și a retragerii trupelor rusești în țară.

O ducem de astă dată mai bine ? Nu ! Rușii nu se țin nici de convențiune nici de tratat. Ajutorul militar nu ne sosește la timp, munițiile trimise de aliați sunt oprite în Rusia, însfârșit când oștile noastre se retrag în Moldova însângerată, ministrul de externe al Rusiei, Stürmer, tratează pe sub mână cu puterile centrale pacea. Și cu tot tratatul, cu toate peceteile, iscăliturile și jurămintele, aliata noastră Rusia oferă puterilor centrale să împartă România. Austria să ia Muntenia, iar Rusia Moldova.

Dar se prăbușește țarismul și vine bolșevismul.

O ducem mai bine ? Nu ! Și mai rău ! Cine a trăit în Moldova în toamna lui 1917 și primăvara lui 1918 știe prăpădul ce se abătuse peste noi. Jaf și pârjol. Eram copil dar n'am să-l uit niciodată.

Nu ne mai amintim de bombardarea Galațului, de atacul Botoșanului ?

S'au uitat lucrurile astea ?

Și ca întotdeauna trupele rusești nu voiau să mai plece, ba chiar încercau să ne impună regimul bolșevic. Pentru că Rusia devenise republică trebuia să fim și noi republică. Deaceia au încercat să detroneze pe Regele Ferdinand pe care armata română a trebuit să-l apere de „aliații” săi.

Și asta s'a uitat ?

De astă dată i-am silit noi să plece, trupele noastre.

Astea sunt învățămintele pe care ni le oferă istoria noastră națională.

Ei bine, un animal, dacă se frige odată cu focul fuțe toată viața de el.

Să fim noi oare atât de lipsiți nu numai de inteligență ci chiar de instinctul de conservare pe care-l are ultima dintre ființe, încât să nu înțelegem și să nu învățăm nimic din trista poveste a trecutului nostru ?

Tineretul nu și-a uitat și nici nu și-a trădat istoria. El stă pe linia marilor învățăminte ale acestei istorii când spune astăzi răspicat : **România nu poate lupta alături de Rusia Sovietică.**

Dar mai mult. Și la 1877 și la 1916 am mers alături de Rusia siliți de o necesitate. La 1877 voiam să ne câștigăm independența, la 1916 voiam să câștigăm Ardealul.

Ne-am făcut frate cu dracul până am trecut puntea !

Astăzi ce mai avem de câștigat mergând alături de Rusia? De ce să ne facem frate cu dracul? Doar ca să câștigăm iadul ?

Pentru că într'adevăr astăzi Rusia nu e numai Rusia, ea personifică iadul pe pământ, revolta împotriva unei civilizațiuni milenare, încercare de distrugere a ideii naționale și a neamurilor însăși, batjocorirea lui Dumnezeu.

Stăpânită de jidani, căzută în mocirla materialis-

mului marxist, ea reprezintă tocmai antipodul concepției noastre de viață.

Împotriva jidovimei, împotriva marxismului jidovesc, împotriva morții naționale și a descompunerii pe care o personifică comunismul, luptă tineretul de azi al României. Pentru neam, pentru civilizația creștină, în slujba lui Dumnezeu am îndurat umilințe, am stat în închisori, am semănat pământul țării cu mormintele camarazilor noștri.

Și ni se cere astăzi să ne părăsim pozițiile, să ne renegăm idealurile, să ne trădăm morții mergând alături de cei pe care o viață întreagă i-am combătut fără cruțare, socotindu-i ca o pedeapsă a lui Dumnezeu, de care trebuie să ferim cu orice preț țara noastră?

Dar dacă ne alăturăm Rusiei, ne alăturăm ei împotriva cuiva. Împotriva cui? Firește împotriva Germaniei. De ce? Ce avem de împărțit cu Germania? Ce ne-a făcut Germania? De ce să ne batem cu ea? După câte știu în moemntul în care d-l Mussolini făcea declarațiile dela Milano, iar Ungurii credeau că de acum lumea e a lor, d-l Rosenberg a scris în „Völkischer Beobachter”, oficiul guvernului german, un articol care a însemnat un duș rece asupra înflăcării maghiare. Spunea d-l Rosenberg, inspiratorul politicei externe germane, că Germania nu sprijină revizionismul

din întreaga lume, că ea își vede de treburile și de interesele ei.

Ungurii au sărit ca arși, au protestat, au țipat, dar guvernul german nu și-a schimbat atitudinea. Ba dimpotrivă. Când presa românească și d-l Iorga au combătut afirmațiile revizionismului maghiar și au dovedit drepturile noastre istorice și etnice asupra Ardealului, cine a reprodus pe larg și cine a comentat favorabil argumentarea românească? Presa germană. întreaga presă germană.

Atunci de ce să ne batem cu Germania? Pentru d-l Litvinof? Pentru d-l Blum? Pentru d-l Blumenfeld-Scrutator? Ei știu de ce se bat. Se bat pentru neamul lui Israel. Se bat — sau mai bine zis împing pe alții să se bată în folosul lor — pentru că zuluții câtorva onorabili israeliți dela Berlin au fost molestați. Dar noi? Ce avem noi cu Germania, ce avem cu Hitler, ce avem cu hitlerismul? Ar trebui să fim recunoscători și Germaniei și lui Hitler și hitlerismului și ar trebui să le fie recunoscători chiar dușmanii noștri — bine înțeles creștinii nu jidanii — pentru dacă astăzi Rusia Sovietică e relativ corectă cu noi, asta o datorim nu isprăvilor diplomatice ale d-lui Titulescu, ci pumnului german. De frica Germaniei, nu de dragul nostru ne fac astăzi ochi dulci Sovietele.

Căci de nu era Hitler, relațiile noastre cu Rusia ar fi fost cele de acum patru ani, când d-l Litvinof ne trata ca pe niște servitori și când d-l Titulescu,

își dădea demisia dela Londra ca să împiedece reluarea relațiilor cu Rusia Sovietică.

Și astea s'au uitat !

Să admitem totuși că într'un moment de nebunie colectivă, într'o clipă de uitare a istoriei românești, într'un ceas de nesocotire a intereselor noastre permanente, într'o zi de doliu și de dezonoare națională, intrăm în război alături de Rusia Sovietică, alături de jidovimea bolșevică, alături de moartea roșie, împotriva lumii creștine, împotriva civilizației milenare, împotriva lui Dumnezeu.

Ce se va întâmpla atunci ?

Numai două ipoteze sunt posibile : s'au suntem învinși alături de Rusia Sovietică, sau suntem învingători.

În prima ipoteză soarta noastră e pecetluită : pierdem jumătate din țară. Dar în a doua ipoteză ? Pierdem tot !

Într'adevăr, dacă alături de Rusia am învinge Germania, în primul rând am distruge singura putere care făcea contrapondere colosului rus în Europa centrală, singura putere care — din punct de vedere românesc vorbind — dacă n'ar exista ar trebui inventată. Am rămâne astfel cu totul la cheremul Rusiei Sovietice.

S'ar repeta atunci, dar mult mai grav, povestea dela 1877 și dela 1918.

Armatele rusești n'ar mai pleca din România și

de astă dată n'am mai avea de a face cu simple bande bolșevice, ca în 1918, ci cu bolșevismul organizat, cu bolșevismul stăpân pe jumătate Europa, cu bolșevismul biruitor. Iar aci, în țară la noi, două milioane de jidani care își vor găsi în fruntea oștirilor roșii frații, rudele și misiunea, vor fi adevărații stăpâni.

România, înglobată în Uniunea Republicilor Sovietice, va fi și ea un fel de Republică a Tătarilor, a kirghizilor sau a Cazacilor, stăpânită de jidani.

Ce îngrozitoare perspectivă !

Deaceea, cu orice riscuri și cu oricâte jertfe, gândul tineretului legionar acesta este și acesta va rămâne: România nu trebuie să lupte alături de Rusia Sovietică.

PERICOLUL MAGHIAR.

Sunt cincisprezece milioane de români și opt milioane de unguri. În caz de război, împotriva unei armate de aproximativ un milion cinci sute de mii de soldați români ar lupta o armată de circa șapte sute de mii de soldați unguri, economicește România are cel puțin de cinci ori mai multe posibilități decât Ungaria.

Atunci de ce atâta frică de unguri ?

Iată o întrebare de bun simț care vine în capul oricărui om de treabă, atunci când citește avansanșa de articole din presa noastră asupra pericolului maghiar, când aude inutilele discursuri rostite asupra primejdiei ce ne pândește de dincolo de Tisa, când vede cascada de întruniri ținute ca să răspundem provocărilor maghiare.

E ceva suspect în această sistematică exagerare a pericolului maghiar, în crearea și menținerea unei adevărat psihoze în opinia publică românească.

Prin urmare ca forță suntem cel puțin de două ori mai puternici ca ungurii. Firește dacă vom fi neînarmați, dacă vom fi lipsiți de suflet, dacă vom fi prost comandați, putem fi învinși. Au fost doar învinse armate colosale de către altele mult mai reduse ca număr.

Dar în orice caz biruința stă în mâna noastră, căci depinde de noi, de o bună chivernisire a treburilor noastre, să fim și bine înarmați, și bine pregătiți sufletește, și bine comandați. Așadar soarta graniței dinspre Ungaria stă în mâna noastră. Ungurii, oricât s'ar sbate și orice ar face, nu vor putea muta cu o palmă frontierele României, dacă ne păstrăm capul și sufletul.

Și când lucrurile stau așa, când ne avem soarta în mână, când între România și Ungaria, singură Ungaria are să se teamă, mai poate fi vorba de un pericol maghiar ?

Ma are rost să ne temem, mai are rost să protestăm sgomotos împotriva fiecărui articol publicat la Pesta, mai are rost să menținem o psihoză de război oricând posibil la Tisa ?

Hotărit că nu !

Trebue să păstrăm liniștea celor tari și calmul celor stăpâni pe ei.

Dar propaganda maghiară ?

Propaganda maghiară a ajuns un mit în opinia publică românetască. Ne e frică de ea și mă întreb de ce ?

Aș vrea să mi se arate un singur caz în istorie când vreo graniță s'a schimbat în urma propagandei.

Să admitem însă că propaganda maghiară a avut un succes nesperat, să admitem — prin absurd — că toate popoarele pământului au fost convinse de dreptatea Ungariei și că Liga Națiunilor ar fi hotărât schimbarea granițelor românești.

Ce se va întâmpla atunci? Bine înțeles în ipoteza — plausibilă — că propaganda maghiară nu ne-a convins și pe noi, România va răspunde că nu înțelege să mute cu o palmă hotarele sale.

Crede cineva, serios vorbind, că se va găsi o putere în Europa și în lume care să facă război României, să-și verse sângele și aurul, de dragul dreptății Ungariei? Cruciade s'au făcut în lume, pentru Dumnezeu. Se vor mai face poate, pentru o concepție de viață. Dar de dragul dreptății vecinului mai ales când acea dreptate nu există, n'am pomenit război în istoria universală și nici nu cred că se va pomeni vreodată. Deci pericol maghiar nu există, iar propaganda maghiară — chiar în ipotezele cele mai absurde — nu ne poate fi direct periculoasă.

Asta înseamnă să stăm nepăsători față de propaganda ungurească, să ne lăsăm calomniați și batjocoriți în ochii lumii ?

Nu ! Firește că nu !

E bine să răspundem. Să informăm corect străi-

nătatea. Să ne dovedim incontinuu drepturile istorice și etnice asupra pământului românesc. Și — dacă se poate — e bine să ne apărăm nu numai prin cifre, statistici și diagrame ci și prin afirmarea geniului românesc peste hotare. Prin expoziții de artă românească, prin muzică românească, prin literatură bună românească, bine tradusă și frumos înfățișată, prin știință românească, prin gesturi de curaj și măreție românească.

Cultura este pentru o națiune dreptul la viață și mai ales dreptul la respect din partea celorlalte neamuri.

Deci să ne afirmăm noi, pentru că a sosit timpul afirmării românești, dar să nu ne temem de propaganda calomniilor maghiare.

Bine dar ungerii cheltuiesc sume enorme pentru propaganda lor fără nici un scop? Evident că nu!

Propaganda maghiară are un scop bine definit. Acela de a crea o atmosferă favorabilă Ungariei pentruca în cazul unei conflagrațiuni generale, în care România ar fi de partea proastă a baricadei și ar fi învinsă, Budapesta să-și poată valorifica pretențiunile la conferința păcii.

Reprezintă însă acest fapt un pericol direct pentru noi? Nu! Căci și de astă dată ne avem soarta în mână.

Depinde de noi să nu ne lăsăm târâți în războaie ce nu ne privesc și să nu fim de partea învinșilor.

Trebue să înțelegem odată pentru totdeauna, că dacă nu vom săvârși greșeli de orientare ireparabile Ungaria este și va fi din ce în ce mai dezarmată față de noi.

Și acum putem conchide categoric: pericol maghiar nu există pentru România.

Iar psihoza pe care presa, masoneria, politicianii și jidanii o întrețin în opinia publică românească nare decât un rost, acela de a distrage privirile noastre de la singura primejdie cu adevărat mare pentru statul și neamul românesc: primejdia bolșevismului rusesc.

Să fim deci liniștiți, granițele noastre apusene nu e nimeni în stare să le schimbe, iar discursurile și articolele nu pot impresiona pe bărbați întregi la minte și oțeliți la suflet. În schimb să privim cu înfrigurare hotarul nostru dinspre răsărit căci de acolo vine primejdia.

REVIZIONISMUL ȘI VALOAREA TRATATELOR

Toate bune, ar putea să spună cineva, dar ce facem cu revizionismul?

România există și trăește în virtutea tratatelor, ori împotriva acestor tratate se ridică „blocul revizionist”. Noi nu putem fi decât de partea „blocului antirevizionist” și dacă Rusia Sovietică e „antirevizionistă”, înseamnă că vrea păstrarea integrității tratatelor, deci ne apară pe noi, apără hotarele României.

Ce raționament simplist și fals dar care, repetat într'una, a intrat în capul multor oameni cumsecade.

Ce este un tratat? Confirmarea juridică a unui raport de forțe. Deci nu tratatul creiază raportul de forțe ci el numai îl consfințește. Cât timp durează un tratat? Atâta timp cât durează raportul de forțe care i-a dat naștere. Tratatul n'are viață proprie, el reflectă o realitate.

Deci când se susține cu rea credință că România este o creație a tratatelor și că numai în temelii lor își duce viața, se afirmă o ineptie. Ca și cum s'ar susține că un om trăește pentru că are act de naștere și că dacă certificatul de naștere arde s'au dispărea moare omul. Nu. Tratatetele n'au făcut decât să consfințească o realitate și această realitate este: unitatea de sânge și de suflet a românilor de o parte și de alta a Carpaților, de o parte și de alta a Prutului și răsturnarea cu armele în mână a stăpânirilor ungară și rusă.

Prin urmare avem dreptatea, etnică și istorică, și forța. Dacă ar fi să pierdem realitatea etnică sau forța atunci hotarele noastre se vor schimba indiferent dacă toate tratatele din lume ar rămâne pe vecie în picioare.

Deaceia pentru păstrarea hotarelor României n'avem să ne preocupăm decât de două lucruri: menținerea și întărirea situației noastre etnice și crearea unei mari forțe morale și a unei mari forțe materiale capabile să reziste tuturor urgiilor. O stare de spirit de mare energie, de mare curaj și de mare credință românească — și o formidabilă armată, reflex al acestei stări de spirit. Iată ce trebuie să fie grija de totdeauna a conducătorilor neamului românesc. Tratatetele, paragrafele, argumentele juridice nu vor apăra nici o clipă granițele României dacă nu vom avea suflet românesc și putere armată românească.

Ori politica românească de după război mai ales prin aceasta a păcătuit, prin credința că tratatele, alianțele, Liga Națiunilor, securitatea colectivă, pacea indivizibilă ne garantează hotarele noastre.

Deaceia am ajuns la descompunerea morală de astăzi și am lăsat armata în paragină.

E vremea să ne trezim, să înțelegem că nici o ficțiune juridică nu ne va izbăvi și că o țară se apără cu sânge, cu suflet și cu arme, nu cu tratate.

N'am învățat oare nimic din istoria postbelică? Cu toată Liga Națiunilor, cu toată securitatea colectivă, cu toată pacea indivizibilă o mulțime de tratate s'au prăbușit atunci când raportul de forțe care le dăduse naștere a dispărut.

De pildă, tratatul de la Sèvres încheiat în 1919 cu Turcia, se schimbă cu totul în urma înfrângerii Grecilor, în 1922, în Asia Mică și e înlocuit cu tratatul de la Lausanne.

Mai târziu tratatul dela Versailles cade încet încet în desuetudine iar în ultimii doi ani Germania îl violează fățiș și sistematic. De ce? Fiindcă ceia-ce i se putea impune Germaniei dela 1919 nu se mai poate impune Reichului național-socialist de astăzi. Raportul de forță s'a schimbat. În 1919 Germania era distrusă iar aliații formidabil și uniți, astăzi Reichul e puternic iar foști aliați sunt dezbinăți și mai slabi ca el. Deci iată că acolo unde se schimbă raportul de forțe — cu toate tratatele,

cu toate Ligile și pactele — se schimbă fatal și tratatul iar când raportul de forțe între state nu se schimbă, se pot năruți toate tratatele din lume iar tratatul respectiv rămâne în picioare.

Așa se explică de ce deși tratatul dela Sèvres a dispărut și deși tratatul de la Versailles s'a năruit totuși tratatul dela Trianon subzistă și va subzista atâta timp cât actualul raport de forțe între Ungaria și România rămâne în ființă.

Dar chiar d-l Titulescu, omul care a uzat, a abuzat și a vânturat cel mai mult în țara noastră chestiunea indivizibilității tratatelor, a securității colective, a pericolului revizionist, a antirevizionismului absolut etc., a „revizuit” total un tratat.

Intr'adevăr cine a fost în fruntea „revizionistilor” regimului strămtorilor dacă nu D-l Titulescu? Cine a susținut cu hotărîre „revizionistă” teza turcă și — ceiace-i mai grav — teza „revizionistă” rusă? Cine a înlăturat complect un tratat existent înlocuindu-l cu altul care — în treacăt fie zis — convine mai puțin intereselor românești de cât cel precedent?

D-l Niculae Titulescu!

Ei bine ori tratatele formează un bloc, de care nu trebuie să te atingi, și atunci d-l Titulescu prin acțiunea sa la conferința strămtorilor a contribuit la năruirea acestui bloc și deci a pregătit revizuirea eventuală a granițelor României. Ori trata-

tele nu formează un bloc și atunci d-l Titulescu a indus sistematic în eroare opinia publică pentru a băga România întrun angrenaj neconform cu interesele ei.

Există însă un „bloc revizionist” opus altui „bloc antirevizionist”? Toate statele învinse sunt „revizioniste” și toate statele învingătoare „antirevizioniste”? Insfârșit „revizionismul” amenință România? Toate aceste afirmații, care circulă cu atâta insistență în presă și pe care diverși oameni politici le repetă cu o ușurință surprinzătoare sau interesată, n'au nici un adevăr la bază.

Dintre statele învinse în marele război Turcia nu e „revizionistă” căci și-a „revizuit” tratatul încă de acum paisprezece ani. Austria n'a fost niciodată și nu este „revizionistă”. Germania a declarat categoric prin pana d-lui Rosenberg că nu înțelepe să fie șampioana „revizionismului” și că își vede de propriile ei interese.

Numai două state sunt „revizioniste”: Bulgaria, în surdină, și Ungaria, sgomotos, și se bucură de sprijinul discursurilor d-lui Mussolini.

La atât se reduce „blocul revizionist”, faimosul „bloc revizionist”, care a făcut să curgă valuri de cerneală în România, pentruca astfel să fim aduși a neglija primejdia bolșevică, ba chiar să fim convinși că trebuie să mergem alături de bolșevism pentrucă... e antirevizionist.

În realitate nu există foști învinși și foști învingători (acționând politic ca atare) revizionişti și antirevizionişti.

Italia a fost învingătoare și totuși e de partea „revizionismului” maghiar iar Anglia și ea învingătoare, îl sprijină din când în când.

Rusia Sovietică e o învinsă a marelui război a pierdut Finlanda, statele baltice, Polonia și Basarabia și totuși e alături de Franța. De ce? Pentrucă au un interes comun: pericolul german.

Prin urmare alianțele nu se întemeiază pe baza tratatelor sau contra tratatelor iar statele nu se grupează în „revizioniste” și „antirevizioniste”. Alianțele s’au creat pe bază de interese și se mențin sau dispar pe aceeași bază.

Deci dacă România s’a bătut acum douăzeci de ani alături de Franța, de Rusia, de Italia și de Anglia nu înseamnă că de acum încolo — în eternitate — trebuie să se bată tot alături de ele. Se va bate poate, dacă interesele ei îi vor dicta așa, nu se va bate, dacă va avea interese contrarii lor.

DISCURSUL D-LUI MUSSOLINI

Insfârșit iată-ne ajunși la pericolul „revizionist” pentru România.

Ducele a pronunțat un discurs la Milano în care a cerut în termeni poruncitori dreptate pentru „marea mutilată”. „Ungaria milenară”. Dela început trebuie să afirmăm categoric că d-l Mussolini s'a situat pe o poziție de nedreptate și că tineretul român nu înțelege să piardă o palmă din pământul țării și că la nevoie îl va apăra cu îndârjire chiar împotriva Italiei fasciste. E însă discursul Duce-lui atât de grav și de neașteptat?

D-l Mussolini dădea, printr'un discurs, o fișă de consolație Budapestei. Poate însă un discurs să schimbe frontierele? Firește că nu!

Indică însă cel puțin discursul d-lui Mussolini, intenția Italiei de a ne face război pentru a reda Ungariei Ardealul? Cred că nimeni nu poate să susțină acest lucru. Deci nu există un pericol „revizionist” în sine? Nu! Există numai pericolul pe care l-am arătat mai sus, acela ca într'o conflagra-

ție generală, România fiind de partea proastă a baricadei să fie învinsă, iar Ungaria învingătoare.

În acest caz cu „revizionism” sau fără, cu propagandă sau fără, cu discursurile d-lui Mussolini sau fără ele soarta noastră va fi aceeași. Vae victis! Totuși să nu se creadă că reduc importanța discursului d-lui Mussolini. Mă mărginesc să-i arăt caracterul platonice și ineficacitatea-i practică.

Discursul totuși a fost supărător pentru noi, ne-a scăzut prestigiul și ne-a înfățișat lumii într-o lumină falsă.

Să vedem însă cine-i vinovat de gestul d-lui Mussolini, să-l arătăm cu degetul, cum spune Căpitanul în memoriul său.

Am arătat mai înainte că discursul nu trebuie să ne surprindă.

Într'adevăr când ești în ceartă cu cineva nu trebuie să te mire faptul că la palmele tale îți răspunde cu pumnul.

Ori noi, după război, urmând orbește politica masonică a Parisului am fost — afară de o scurtă perioadă — dușmanii Italiei fasciste.

La 1926 Guvernul Averescu introduce o nouă nuanță în politica noastră externă. Deși prieteni cu Franța ne apropiem de Italia. Rezultatul se vede imediat; Italia recunoaște alipirea Basarabiei la România și numai datorită ratificării Italiei tratatului prin care marile puteri (Franța, Anglia, Ita-

lia, Japonia) recunoșteau alipirea Basarabiei întră în vigoare.

Mai mult, mareșalul Badoglio vine în România și se duce să accepte o sabie de onoare la Chișinău.

Și mai mult, în Septembrie 1926, semnăm cu Italia un pact de amicitie și colaborare. Revizionismul maghiar putea să se agite mult și bine, dacă urmam această politică d-l Mussolini, n'ar mai fi vorbit de „marea mutilată“.

Dar la schimbarea guvernului Averescu am schimbat și politica externă iar când d-l Titulescu a revenit — în 1932 — la Externe, atitudinea noastră față de Italia fascistă a ajuns chiar dușmănoasă și mai târziu provocatoare.

Tratatul cu Italia expirând în 1931 a fost reînnoit și de guvernul Vaida și de guvernul Iorga. D-l Titulescu l-a lăsat să cadă.

Anul trecut am votat sancțiunile, deși ne stricam toate interesele, de dragul ficțiunii tratatelor și a Ligei Națiunilor. Anul acesta, la Geneva, când gazetarii italieni — pe drept sau pe nedrept — au fluerat pe Negus, cine s'a sculat și a strigat — într'un acces de nervi — președintelui: „Monsieur le président, chassez ces sauvages“ — unul singur, ministrul nostru de externe, d-l Titulescu.

Însfârșit, chiar după plecarea d-lui Titulescu, România a votat la Liga Națiunilor — tot de dragul ficțiunii tratatelor — contra Italiei.

Și când aceasta a fost atitudinea României, ne mai mirăm că d-l Mussolin a spus ce a spus?

Decât să ne indignăm pe Duce ar fi mai normal să lapidăm pe cei care ne-au adus aici!

Bine dar d-l Mussolini ne-a insultat, ireparabilul s'a comis deci trebuie acum să-l izbim și noi!

Judecăm ca un bețiv care lovindu-se cu capul de pereți și văzând că și-a făcut un cucui spune: „al dracului perete, lasă că te învăț eu minte” și repezindu-se în el își sparge capul deabinelea.

Nici un interes românesc, nici unul, nu ne duce împotriva Italiei. Aliata noastră Jugoslavia, care era în conflict cu Roma a ajuns acum, după o politică inteligentă, la un acord cu ea. Dece n'am ajunge și noi? Ce avem noi cu Italia fascistă?

Ce avantajii ne-a adus apropierea noastră de Roma în 1926 am văzut.

Crede cineva că astăzi lucrul Țe imposibil, că Roma s'a legat pentru eternitate de Budapesta? Mai întâi legături eterne în politică nu există.

În al doilea rând România are 20 milioane de locuitori și Ungaria opt, România are de cinci ori mai multe posibilități economice ca Ungaria. Când ar fi să aleagă între alianța Ungariei și numai neutralitatea României d-l Mussolini n'ar putea s'o aleagă decât pe cea de a doua. Dacă vom rămâne însă dușmanii Italiei e firesc ca Ducele să continue a încuraja sistematic Ungaria.

Deaceia să ne chibzuim bine gesturile și faptele și să facem politica noastră, nu politica altora.

PENTRU O POLITICĂ EXTERNĂ ROMÂNEASCĂ

Intr'adevăr aceasta-i marele păcat al politicei externe românești, nu-i o politică de sine stătătoare ci e sugerată, e în slujba altora.

Am fost de la război încoace în slujba Parisului iar acum am ajuns mai rău, suntem în „obediință“ Marelui Orient și a d-lui Blum. Quai d'Orsay-ul încăpând pe mâna judaismului și a masoneriei am căzut și noi total în mâna lor.

Dar bine înțeles masonii și jidanii sau chiar cei mai naționaliști francezi sau englezi își fac politica lor, își văd de treburile lor, de interesele lor, nu de ale noastre.

Deaceia vedem în politica externă a României anumite gesturi și orientări ,de care am vorbit mai înainte, care nu se potrivesc nici cu interesele, nici cu onoarea, nici cu demnitatea noastră.

Condițiunea eficacității oricărei politici — interne sau externe — aceasta este: independența.

Politica externă a unei țări trebuie să depindă exclusiv de interesele, de tradițiile, de idealurile acelei țări. Numai atunci posibilitatea de succes există.

Când însă renunți la propria-ți judecată, la propriu-ți instinct de viață, de conservare, devii un hipnotizat, un somnambul, devii obiect în loc să fii subiect.

Și primejdiile acestei situațiuni sunt astăzi mai mari ca oricând.

Conștiente că mișcarea națională le va zdrobi puterea și va reda politicei externe românești o atitudine de sine stătătoare, judaismul și masoneria luptă cu înverșunare pe două fronturi.

Pe frontul intern se încearcă — prin mijlocirea politicianilor — distrugerea mișcării legionare. Încercarea n'a reușit, dar lupta se dă mereu, și s'ar putea ca atacul decisiv să nu fi fost încă dezlănțuit.

Pe frontul extern România e împinsă la gesturi ireparabile. Toată politica externă în ultimii ani în această direcție a fost îndreptată: crearea unei tensiuni grave cu Italia și Germania.

Cu Italia am văzut unde s'a ajuns, cu Germania — deși d-l Rosenberg a scris celebrul său articol de repudiere a revizionismului — presa jidovească și anumiți oameni politici continuă campania de ațâțare și defăimare.

Iar ca încoronare a operei România este împinsă în brațele Sovietelor.

Deacea vedem zilnic în presa jidovească articole ditirambice la adresa „antirevizionismului” bolșevic, la adresa „prieteniei” ce ne-o manifestă Sovietele iar dl. Ostrowsky a devenit oracolul sa-loanelor suspecte și omul iubit și cultivat de judeo-masonerie. Dacă planul ar reuși, dacă am semna cu Rusia Sovietică vre-un tratat de alianță sau dacă am promite — Cehoslovaciei de pildă — libera trecere a trupelor rusești pe teritoriul României, atunci ireparabilul ar fi cu adevărat comis.

Iată de ce credem că a sosit timpul ca politica externă a României să devină românească, liberă, de sine stătătoare.

Tineretul trebuie să stea de strajă, să împiedice comiterea ireparabilului și să lupte pentru independența reală a politicii externe românești.

De altfel biruința legionară se întrevide la orizont, soarele unei noi României a început să răsară, eliberarea e mai aproape decât ne-o închipuim.

CUPRINSUL

	<u>Pag.</u>
România și Rusia Sovietică	3
Pericolul maghiar	14
Revizionismul și valoarea tratatelor	19
Discursul d-lui Mussolini	25
Pentru o politică externă românească	29

R Â N D U I A L A

ARHIVA DE GÂND ȘI FAPTĂ ROMÂNEASCĂ

APAR 10 CAETE PE AN

DIN CUPRINSUL CAETELOR APĂRUTE:

Anul I.

D. C. AMZAR : *Gând și cuvânt.*

„ „ *Inceputul sforșării proprii.*

„ „ *Condițiile filosofiei*

VASILE BANCILA : *Sensul culturii.*

ERNEST BERNEA : *Tradiție și revoluție.*

„ „ *Monografia sociologică.*

„ „ *Poesia română contemporană.*

ION CONEA : *Basarabii din Argeș.*

EUGEN IONICA : *Industria în România.*

ION I. IONICA : *Tară și țări.*

„ „ *Drepturile criticei.*

„ „ *Invățământul filosofic.*

G. NICOLAU-BARLAD : *Cooperația în România.*

„ „ *Satul românesc*

Anul II.

D. C. AMZAR : *Destin legionar.*

LUCIAN BLAGA : *Aspectele fundamentale ale creației culturale.*

ERNEST BERNEA : *Cartea unui început de veac.*

ION CONEA : *Destinul istoric al Carpaților.*

ION I. IONICA : *Moșa-Marin, închinare.*

„ „ „ *Oedip de G. Enescu.*

M. POLIHRONIADE : *Politica externă a României.*

NICOLAE POPP : *Etnodemografia României.*

CETIȚI ȘI RĂSPÂNDIȚI CĂRȚILE «RÂNDUELI» :

Colecția mică

1. ERNEST BERNEA : *Tineretul și politica.*
2. D. C. AMZĂR : *Naționalismul Tineretului.*
3. M. POLIHRONIADE : *Tineretul și politica externă.*
4. ERNEST BERNEA : *Gânduri pentru Țară nouă.*
5. VICTOR P. GĂRCINEANU : *Din lumea legionară.*
6. D. C. AMZĂR : *Naționalismul Partidelor.*

Colecția mare

- ARON COTRUȘ : *Țară (poem).*
ERNEST BERNEA : *Cartea Căpitanilor.*

Vor apare :

- NAE IONESCU : *Iuda suferă...*
ERNEST BERNEA : *Tradiție și Revoluție.*
D. C. AMZĂR : *Orizontul unei revoluții.*

Prețul Lei 5

19625

21 JAN 1938

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IAS

CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY